

Ik geloof in samen-leven. We hebben elkaar nodig. Een gebrek aan anderen is voor mij een gebrek aan betekenisgeving. De mens is niet vaststaand, altijd in ontwikkeling en een bron van nieuwe inzichten voor een ander.

Ik geloof dus altijd in de ander. Ik ben ervan overtuigd dat ieder mens uniek, onherhaalbaar en daarmee absoluut is. Iedereen heeft een eigen lot en bestemming en het is ieders taak om daar op eigen wijze betekenis aan te geven, maar ook is ieder onderdeel van een gemeenschap, we zijn verbonden en kunnen (moeten) elkaar helpen.

De medemens is dus wezenlijk. Dat is voor mij het startpunt van gelijkwaardigheid. We zijn elkaars klankbord dat uitnodigt om de antwoorden op onze levensvragen te verwoorden, zodat we kunnen vertellen wat we doormaken en wat voor ons van betekenis is. Zo zijn we altijd - voor elkaar - van betekenis in het leven.

Het leven is voor mij een kronkelig pad vol levensvragen en zonder definitieve antwoorden. De ene kant van het levenspad is donker en de andere kant is licht. Het pad kan raar lopen, dat kunnen we niet voorzien en soms vliegen we uit de bocht: het is zoals het is. Het levenspad is een gegeven, het is het lot waar we niet voor hebben kunnen kiezen. We kunnen wel kiezen langs welke kant we het pad *willen* bewandelen. Ik zie het als de kunst van het leven om het lot lief te hebben (*amor fati*) en telkens weer op zoek te gaan naar de lichte kant. Het is onze taak om, in het hier en nu, om te gaan met de levensvragen. Welk pad na dit leven volgt, weet ik niet precies, maar dat er een volgt sluit ik zeker niet uit.

Ik zie het als mijn roeping om als medereiziger met de ander mee op pad te gaan. Het geeft mij een gevoel van *dankbaarheid* als iemand mij daartoe vertrouwt, een gevoel van *verbinding* wanneer ik een bijdrage kan leveren en een gevoel van *vertrouwen* als we samen het levenspad bewandelen. Als medereiziger zijn de waarden, *aandacht*, *eerlijkheid*, *liefde* en *humor* (die ik van huis uit heb meegekregen) voor mij heel belangrijk. Ze zorgen ervoor dat ik in staat ben om met oor en hart naar iedereen te luisteren, dat mensen mij kunnen vertrouwen, voor verwelcoming en verbinding en dat ik het leven met een zekere mate van luchtigheid en vrolijkheid kan zien, ook (juist) in ernstige tijden.

Levensvragen en existentiële thema's kan ik dus niet los zien van het leven, ze horen er nu eenmaal bij, alles gebeurt met een reden. Daarbij geloof ik dat het verleden niet ons heden bepaalt, maar dat wij in het heden ons verleden kunnen bepalen. Dat betekent dat hoe men het leven ervaart en daar betekenis aan geeft, een weerspiegeling is van wat men gelooft.

Ik ben dus eerder spiritueel-filosofisch dan religieus. Daarmee bedoel ik te zeggen dat de filosofie: 'de begeerte naar kennis' deel uitmaakt van mijn levensbeschouwing, omdat het mij helpt betekenissen in het leven beter te begrijpen. In de filosofie ontdek ik telkens nieuwe inzichten.

Ik zou mezelf eerder als agnost omschrijven dan als humanist, omdat ik het bestaan van het hogere bevestig noch ontken en ik ontzag en belangstelling heb voor het geloof van de ander. Ik vind het bijzonder om te voelen welke kracht mensen uit hun geloof halen, dát voelt voor mij als het hogere en overtuigt mij van de waarde van geloven. Ik behandel ieders overtuiging met interesse en respect.

Bronnen, tradities en levenspartners/naasten.

Bovenstaande acht uitspraken zijn ankerpunten waarop mijn levensbeschouwing gestoeld is, de onderstaande 'bouwstenen' zijn de brandstof voor als mijn tank leeg begint te raken. Door te lezen en actief bezig te zijn met naasten of wat sommige tradities voorschrijven, houd ik mij/mijn levensbeschouwing levend.

Zo helpt bijvoorbeeld uitleg van Jan Keij en Dirk de Wachter over Levinas' denken mij om in te zien dat de ander altijd een appèl doet op onze verantwoordelijkheid. De ontmoeting met de ander is voor mij nodig om betekenis te geven aan het leven. Keij: "Geluk is genieten is het tellen van *mijn* zegeningen." "De Wachter: "het is de plicht van de gelukkige mens om de lastigheden van een ander te zien en er iets mee te doen."

Twee boeken van Ichiro Kishimi en Fumitake Koga over Adlers psychologie helpen mij te herinneren dat vreugde en zin in het leven bestaan door samen te leven en samen te werken. Dat - samen - zie ik als noodzakelijk in ons leven. Adler: "people are my comrades"

Paul van Tongeren (o.a. over Nietzsche en betekenisgeving) inspireren mij om het lot te omarmen en om de onvoorspelbaarheden betekenis te geven. Van Tongeren: "Betekenis is voortdurend om ons heen, het is het element waarin we thuis zijn."

De logotherapie van Victor Frankl helpt mij (in mijn werk) omdat de 'zinvinding' mij laat inzien dat er altijd ergens nog vrije ruimte is om te kiezen. Frankl: "De keuze onder alle omstandigheden zijn eigen houding te bepalen kan een mens nooit ontnomen worden."

Gedichten (Hermans & Torn) kan ik altijd openslaan om op zoek te gaan naar roering, blijdschap en inspiratie. Poëzie zorgt bij mij voor een sterk gevoel van herkenbaarheid en creatieve impulsen.

Door het beoefenen van meditatie en het schrijven van poëzie kan ik zelf terug in het hier en nu komen. Het hier en nu geeft mij altijd kracht en helderheid, doordat het overzicht biedt op het leven. Beide oefeningen zorgen ervoor dat ik aan de spreekwoordelijke oever van het stromende leven kan zitten, kijken, zonder oordeel of verlangen. Dat geeft me rust, houvast en hoop. Het Stoïcisme is een stroming/traditie die bij mij resoneert als het gaat over hoe ik mijn leven wil leven. Het helpt mij om om te gaan met tegenslagen en om 'goed' of 'deugdzam' te leven. Veel stoïcijnse ideeën komen overeen met hoe ik het leven zie en die herkenbaarheid zorgt voor doorzettingsvermogen.

Als laatste, maar daarom niet minder belangrijk, is er een handjevol mensen die ik mijn levenspartners/naasten noem, omdat ik altijd bij hen terecht kan. Met hun praten over het leven, er voor elkaar kunnen zijn voelt zeer troostvol, plezierig en is altijd leerzaam. Hun vriendschap en liefde betekent zoveel voor mij, dat ik geen vreugde en dankbaarheid voor kan stellen zonder hun in mijn leven.

"L. is een filosofische ontdekkingsreiziger, altijd op zoek naar (de) betekenis in dit leven, met het enthousiasme van een puppy. Zijn reis naar antwoorden gaat hij aan met, door en soms ondanks anderen. Voor L. verdient iedereen oprechte aandacht, zonder pardon."

- (beste vriend)

Mijn levensbeschouwing en de betekenis om te werken als niet gezonden GV'er hangt nauw samen met mijn levensloop. Tijdens mijn tienerjaren ervoer ik bijvoorbeeld de gevolgen van de scheiding van mijn ouders, wat leidde tot het verlies van contact met mijn vader en het aannemen van de rol van vaderfiguur binnen ons gezin. In deze tijd liep ik aan de donkere kant van mijn levenspad. Het heeft mij enerzijds geleerd welk verhaal ik daarover wil vertellen, ik kijk bijvoorbeeld met een heel warm gevoel terug naar de mensen die er in die tijd voor mij waren. Maar anderzijds zocht ik door een sterk afgescheiden gevoel (van alles en iedereen) naar liefde, betekenis en begrip van zo'n situatie. Hoe kan het dat je een ouder verliest die nog in leven is?

In mijn persoonlijke leven sloeg ik derhalve het spirituele pad op. Ik ging op zoek naar antwoorden. Het lezen van verschillende boeken over liefde, spiritualiteit en het boeddhisme zorgden voor uren mediteren en verschillende retraites. Deze ervaringen, het lezen over filosofie en spiritualiteit zorgde ervoor dat de verbinding waar ik naar zocht te vinden was in het voor een ander van betekenis kunnen zijn, iemand kunnen helpen. Ik was ook zoekende in mijn studieloopbaan, die bestond uit digitale vormgeving, fotografie en docerend theatermaker. Telkens ontdekte ik dat ik behoefte had om nog dichter bij de mens te komen, voorbij het beeldscherm, weg van de camera en glurend achter het masker. Ik wilde verbintenissen aangaan met de mensen die voor mij stonden. Zo kwam ik tot de opleiding geestelijk verzorging en voelde ik dat ik mijn bestemming had gevonden. In die 10 studiejaren heeft mijn levensbeschouwing zich zo gevormd dat mijn werk voor mij aansluit bij mijn taak/roeping als mens.

Voor mij betekent werken als levensbeschouwelijk niet-gezonden geestelijk verzorger dat ik mijn roeping kan volgen. Door te antwoorden op het appèl van de ander en te ondersteunen maak ik samen-leven mogelijk, ga ik diepe verbintenissen aan. Als geestelijk verzorger sta ik dicht bij het leven (en de dood) van de ander, en dat is voor mij de meest directe manier om betekenis te geven aan het bestaan, dat schept zin en richting in mijn eigen leven. Ik hoop van betekenis te kunnen zijn voor een ander en doe dat niet onbaatzuchtig, het helpt mij in het bewandelen van mijn levenspad. Het geeft mij betekenis om van betekenis te kunnen zijn.

Ik ben van betekenis door het begeleiden van mensen op een manier die hen volledig erkent in hun unieke menselijkheid en geloofsovertuiging, waarmee ik mijn eigen levensbeschouwing in praktijk breng. We zijn gelijkwaardig. Ik ga met de medemens mee in hun zoektocht naar betekenis en antwoorden op hun levensvragen. Hoewel het geen makkelijk vak is, of er in elk geval vaak moeilijkheden of zwaarte te vinden zijn in het werk, geloof ik dat liefde verschijnt in het niet wegbewegen van de lastigheid. En ben ik ervan overtuigd dat mijn persoonlijke krachtbronnen mij altijd zullen helpen om op te laden, te vertragen en bij mijn diepe kern te blijven.